

Han stod längst bak i ledet och blåste Ess-kornett i den stolta mässingsorkestern på Folkets Park i Örebro. Han lyssnade på Elsa och tröstade henne då den stilige fänriken lät sina blickar vila mot en annan kvinna.

Han följde sin far som 13-åring till den stora sågbladsfabriken i Nora och fick börja med att städa golvet men lärde sig med tiden att rikta sågblad som var större i omfång än vad han var lång.

Han var mannen som teg i större sällskap. Vid det stora middagsbordet där de vuxna döttrarnas kavaljerer tog tillfället i akt att förklara världen kunde han efter långa minuters lyssnande skjuta in att ”det är mycket nu” eller ”det händer många saker bortikring”

Jag fick som barn vila min lilla hand i en av hans stora grova nävar och göra vandringar i staden Nora. Jag berättade om allt jag såg och han lyssnade.

Vi låg på rygg under körsbärsträdet och tittade på molngubbar de dagar då sommaren var evig.

Han var min morfar och Elsa blev hans fru

Han har genom sin tysta karga ordlöshet skänkt mig oceaner av kärlek.

När han kommer in i mina drömmar på grusgången från Anders Wedbergsgatan och går fram mot det ljusgröna stenhuset med ett Aftonblad i handen springer jag rakt in i hans öppna famn

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Respons med Poeter.se id #17787 innehar upphovsrätten